

Arrest

nr. 340 347 van 30 januari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaanse staatsburger te zijn van Hazara origine. U werd geboren te Serla in het district Doshi van de provincie Baghlan en verbleef daar tot 2008 toen u het land ontvluchtte.

U verklaarde dat u in Afghanistan een herder was en u op een dag uw dieren buitenliet. U werd benaderd door de taliban in een wagen en werd meegenomen door hen waarop ze u ongeveer tien dagen lang vasthielden. Ze vertelden u dat u zou moeten leren werken met wapens en ze u hierna naar gevechten zouden sturen.

Op een gegeven moment zaten deze talibanstrijders te bidden waarop u wist te ontsnappen. U verliet onmiddellijk hierna het land. Hieropvolgend verbleef u ongeveer vier jaar in Iran vooraleer u naar Turkije doorreisde en uiteindelijk in 2011 in Griekenland aankwam.

In Griekenland werd u op 4 december 2011 tegengehouden door de Griekse grenswacht toen u probeerde vier mensen illegaal de grens tussen Turkije en Griekenland te laten oversteken tegen een betaling van 500 euro per persoon. U werd in 2012 door de Griekse rechtbank veroordeeld tot 16 jaar en 1 maand cel en een boete van 4500 euro voor dit misdrijf. In 2016 verscheen u voor het Griekse hof van beroep. Het hof bevestigde de beslissing van de rechter in eerste aanleg, maar gaf u wel een strafvermindering waarbij uw straf werd omgezet naar een gevangenisstraf van twee jaar in totaal, met drie jaar uitstel. Aangezien u op het moment van het arrest al bijna zes jaar in de gevangenis zat, werd u op dat moment in vrijheid gesteld. U verklaarde hierover dat uw strafvermindering te maken had met uw aftakelende gezondheid.

Nadat u vrijkwam in Griekenland diende u op 13 december 2017 daar ook een verzoek om internationale bescherming in, maar deze werd definitief geweigerd op 15 juni 2020. U reisde naar België waar u aankwam op 30 maart 2022 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 31 maart 2022.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: Een identificatiebrief van de Ismailistische gemeenschap, een psychologisch attest en ettelijke medische attesten en verslagen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u fysieke en mentale gezondheidsproblemen heeft. De medische documenten bevestigen dat u verschillende neurologische onderzoeken hebt ondergaan, alsook opgevolgd wordt door een psychotherapeut. Uit de verschillende rapporten blijkt dat u mentale gezondheidsproblemen heeft, met name zou u geheugen- en concentratieproblemen hebben, zou u nachtmerries ervaren en verward zijn. Dit zou te wijten zijn volgens uw behandelende psychotherapeut aan uw ervaringen in Griekenland waar u mogelijks langdurig werd blootgesteld aan fysiek en mentaal geweld. Verder zou u ook verschillende antidepressiva en vitaminesupplementen zijn voorgeschreven.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u bij aanvang van uw onderhoud een glas water aangeboden en werd u gewezen op het feit dat u zelf een extra pauze mocht vragen indien u daar nood aan zou hebben (CGVS p. 2). Er werd u ook gewezen op het feit dat indien u iets niet goed begreep u dit ook mocht aangeven (CGVS p. 2). Er werd ook expliciet gepeild naar hoe u zich voelde, waarop u antwoordde dat ziek was en u medicatie innam (CGVS p. 4). Er werd u gevraagd of u bijwerkingen had van deze medicatie waarop u antwoordde dat u zich beter voelt wanneer u deze inneemt. Er werd u ook gevraagd of u in staat was om een gesprek te voeren waarop u een positief antwoord formuleerde (CGVS p. 4). In dit verband dient opgemerkt te worden dat zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Op geen enkel moment bleek dat uw toestand u verhinderde om uw op een adequate wijze verklaringen te kunnen bieden.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat: ... b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten..."

Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

U verklaarde namelijk dat u in Griekenland werd veroordeeld, zij het naar eigen zeggen onterecht, vanwege mensensmokkel (CGVS p.11-12). Uit de stukken, toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat u op 7 september 2012 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank van Thracië (vonnis nr. [...]2012) tot een gevangenisstraf van 16 jaar en 1 maand omwille van strafbare feiten die gekwalificeerd worden als "het vervoer over water en overbrenging van de buitengrenzen naar het binnenland van onderdanen van een derde land die niet gerechtigd zijn om het Griekse grondgebied te betreden, voor beroepsdoeleinden, met een winst oogmerk op herhaalde basis" enerzijds, en "het illegaal binnenkomen van het land" anderzijds. Deze beoordeling werd bevestigd bij arrest van 21 april 2016 door het Hof van Beroep van Thracië (arrest nr. [...]), evenwel met een herziening van de opgelegde gevangenisstraf naar twee jaar in totaal. Uit de lezing van het arrest blijkt dat u op 4 december 2011 per bootje de Griekse grens overstak samen met vier anderen die niet het recht hadden om het Griekse grondgebied te betreden. U had hen voordien opgehaald met een wagen in Istanboel en naar de Evros rivier gebracht waar u de grens met Griekenland overstak door middel van een plastic bootje. Voor deze handeling betaalden deze personen u elk 500 Amerikaanse dollar. Dit bedrag zou verder verdeeld worden tussen u en onbekende personen binnen een smokkelnetwerk (Procès-verbal et décision de la cour d'appel de Thrance p. 8). Aan de grens werd u gearresteerd door politieagenten van de TSF (grenswacht) van Didymoteicho en Metaxades. Gezien u duidelijk over verschillende middelen beschikte in Turkije waarmee u personen illegaal de grens hielp oversteken en u hiervoor betaald werd, stelde de Griekse rechtbank dat dit op verzwarende omstandigheden duidt gezien de intentie om dit meervoudig te doen met het doel om financiële inkomsten te verkrijgen (Procès-verbal et décision de la cour d'appel de Thrance p. 8). De feiten werden bewezen geacht op basis van de getuigenis van de aanklager en de documenten in het gerechtelijk dossier. U verklaarde daarentegen op het CGVS dat u onschuldig was, u onterecht werd veroordeeld in Griekenland en uw advocaat u dwong om de papieren te ondertekenen (CGVS p. 13). Echter hield u tegenover de Griekse rechtbank ook vast aan uw onschuld maar deze werd, gezien de bewijzen die er tegen u waren, verworpen.

Gezien u door een EU-lidstaat, zowel in eerste aanleg als in beroep, schuldig werd bevonden aan deze feiten, bestaat er een wettelijk vermoeden dat u daar een eerlijk proces kreeg en de feiten bewezen werden. U slaagt er niet in om het tegendeel te bewijzen. U beperkt zich louter tot het volhouden van uw onschuld en benadrukt dat u gewoon zelf onderweg was naar Europa (CGVS p.13), hetgeen een blote bewering is, die u op geen enkele manier staaft.

Bijgevolg moet, wat u betreft, de toepassing van de uitsluitingsclausule vervat in artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie worden onderzocht.

*Bij de beoordeling van de **ernst** van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.*

Volgens het UN Protocol against the smuggling of migrants van 15 november 2000 "wordt met 'smokkel van migranten' bedoeld het bewerkstelligen van de illegale binnenkomst van een persoon in een staat die partij is en waarvan die persoon geen onderdaan of ingezetene is, teneinde hieruit rechtstreeks of onrechtstreeks een financieel of ander materieel voordeel te halen".

Migranten die een beroep doen op de diensten van smokkelaars, zijn vaak het slachtoffer van criminele netwerken die misbruik maken van hun kwetsbaarheid. Smokkelaars bieden clandestiene, vaak gevaarlijke en vermoeiende trajecten aan die het leven van de migranten in gevaar brengen. De zee oversteken in geïmproviseerde bootjes, mensen vervoeren verborgen in de lading van vrachtwagens en illegaal grenzen oversteken via onherbergzame of gevaarlijke gebieden zijn allemaal voorbeelden van de risico's die hiermee gepaard gaan. Elk jaar sterven er veel mensen terwijl ze illegaal hun land van bestemming proberen te bereiken.

Mensenhandel ondermijnt de openbare orde en maakt het voor regeringen moeilijk om te controleren wie zich op hun grondgebied bevindt. Mensenhandel houdt grote, onbekende en oncontroleerbare migratiestromen in stand, met alle gevolgen van dien voor de openbare orde en veiligheid en zelfs voor de financiële en materiële opvangcapaciteit van de landen van bestemming.

De gevolgen van illegale migrantensmokkel zijn talrijk en ernstig. Naast het risico om hun leven te verliezen, kunnen migranten het slachtoffer worden van geweld, diefstal, ontvoering en uitbuiting. Slachtoffers van mensenhandel worden over het algemeen overgelaten aan een totaal marginaal bestaan, zonder middelen en zonder rechten. Ze zijn vaak niet in staat een fatsoenlijk inkomen te verdienen en komen terecht in het illegale arbeidscircuit, wat leidt tot economische uitbuiting en onmenselijke situaties.

Ook in België kent mensensmokkel -conform artikel 77bis Vreemdelingenwet- een ernstige bestraffing. Deze straf bestaat uit gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en een geldboete van vijfhonderd euro tot vijftigduizend euro. De Griekse rechtbank oordeelde bovendien dat er verzwarende omstandigheden aanwezig waren gezien de intentie om dit misdrijf meervoudig te plegen, met het doel om financiële inkomsten te verkrijgen, en uw lidmaatschap aan een breder smokkelnetwerk (Procès-verbal et décision de la cour d'appel de Thrance p. 8). Ook in de Belgische wetgeving geven deze elementen conform artikel 77quater Vreemdelingenwet aanleiding tot een hogere straf, met name een opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en een geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro. Hieruit blijkt zonder twijfel dat ook in België het misdrijf van mensensmokkel als zeer ernstig wordt bekeken.

Bijgevolg kan de illegale smokkel van migranten in het licht van de individuele omstandigheden worden beschouwd als een ernstig niet-politiek misdrijf.

Wat u betreft, dient te worden vastgesteld dat de Griekse rechtbank oordeelde dat u actief was in een breder netwerk van mensensmokkel gezien u een gedeelte van het geld zou moeten doorgeven aan een ongekend persoon en u duidelijk verschillende vervoersmiddelen voor handen had om mensen illegaal over de grens te vervoeren (Procès-Verbal et Décision de la cour d'appel de Thrace p. 8).

De Griekse rechtbank in eerste aanleg veroordeelde u hierdoor (alsook voor de illegale binnenkomst van het land) tot een straf van maar liefst 16 jaar effectieve gevangenisstraf. Het feit dat de Griekse rechtbank een dergelijk hoge strafmaat oplegde bevestigt de ernst van het misdrijf. Het CGVS merkt daarentegen op dat het Griekse Hof uw straf in beroep sterk verminderde, met name tot 2 jaar gevangenisstraf in totaal, met uitstel van 3 jaar, maar ze daarbij wel bleven vasthouden dat u schuldig was aan mensensmokkel (Procès-Verbal et Décision de la cour d'appel de Thrace p.11-14). U verklaarde hierover dat u wegens uw sterk toenemende gezondheidsproblemen een strafvermindering kreeg (CGVS p. 12). Deze vermindering van uw straf doet in deze context echter geen afbreuk aan de ernst van de feiten waarvoor u werd veroordeeld.

Gelet op al deze elementen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat de daden van smokkel van migranten die u hebt gepleegd, als ernstige misdrijven moeten worden aangemerkt.

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als **niet-politiek** wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan.

In uw geval is het duidelijk dat u deze misdaad beging louter voor financieel gewin (Procès-Verbal et Décision de la cour d'appel de Thrace p. 8). Nergens uit het dossier blijken er elementen of overwegingen te hebben meegespeeld van politieke aard.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende handelingen **buiten België werden gesteld, voordat u als vluchteling werd toegelaten**. Immers vonden de feiten plaats in Griekenland, meer bepaald in de regio Pétrades, op 4 december 2011 en aldus vooraleer u als verzoeker om internationale bescherming op 30 maart 2022 naar België kwam en op 31 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u **individuele verantwoordelijkheid** draagt voor dit misdrijf.

Een rechtbank van een EU lidstaat heeft u immers als mededader schuldig bevonden aan mensensmokkel.

Gevraagd tijdens uw persoonlijk onderhoud waarom u in de gevangenis zat te Griekenland verklaarde u dat de Griekse autoriteiten contant geld bij u vonden en ze u vertelden dat u maximaal €200 bij mocht hebben (CGVS p. 10, 11). Pas later verklaarde u dat u beticht werd van mensensmokkel door de Griekse autoriteiten (CGVS p. 11-12). Hierbij is op te merken dat u een compleet gebrek aan schuldbesef had over uw misdaad. U bleef zo vasthouden aan uw verklaarde onschuld (CGVS p. 11-13). U verklaarde zelfs dat er geen bewijzen waren tegen u, wat niet overeenkomt met het arrest van het Griekse Hof van beroep dat stelde dat er verschillende stukken waren die bewijs leverden van uw deelname aan mensensmokkel (CGVS p. 11, 13; Procès-Verbal et Décision de la cour d'appel de Thrace p. 6). Uiteindelijk verklaarde u zelfs tijdens uw

persoonlijk onderhoud dat u wenste een schadevergoeding van de Griekse autoriteiten te vragen voor wat u als een illegale vasthouding omschreef (CGVS p. 13).

Uit het arrest van het Griekse Hof blijkt echter dat u schuldig werd bevonden aan mensensmokkel. Uw asserties van onschuld weten hier geen ander licht op te werpen en beschadigen zelfs uw geloofwaardigheid gezien de strijdigheid van uw verklaringen met het arrest.

Het Griekse Hof van beroep oordeelde ook dat de misdrijven door u intentioneel en met voorkennis werden gepleegd. U bleek zo verschillende vervoersmiddelen te hebben gehad ter uw beschikking te hebben gehad en was volgens de Griekse rechtbank vermengd in een breder netwerk van mensensmokkelaars (Procès-Verbal et Décision de la cour d'appel de Thrace p. 8).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. **De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen.**

Zoals hierboven reeds eerder vermeld bleek u geen enkel schuldinzicht te hebben over uw misdaden en bleef u uw onschuld opperen (CGVS p. 13). Uw advocaat haalde ook nog aan dat u een uitzonderlijk kwetsbaar profiel heeft (CGVS p.14). Het feit dat u kampt met verschillende gezondheidsproblemen ontslaat u echter niet van uw individuele verantwoordelijkheid bij een bijzonder ernstig niet-politiek misdrijf. Uit het psychologisch attest van 22 januari 2025, opgesteld door de psychotherapeut B. E., blijkt dat u een verwarde indruk maakt, u problemen zou hebben met uw geheugen en u mogelijks zou lijden aan post-traumatische stressstoornis. Hierbij is op te merken dat dit volgens uw behandelde psychotherapeut te wijten is aan uw ervaringen in Griekenland waar u langdurig werd blootgesteld aan fysiek en mentaal geweld. Dit attest weet echter geenszins aan te tonen dat u op het moment waarop u deze feiten pleegde zich in een toestand van geestelijk onvermogen zou hebben bevonden. Deze indruk wordt versterkt door de conclusies van het Griekse gerecht dat u wel toerekeningsvatbaar achtte voor uw misdaad.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, nietpolitiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u hebt neergelegd, werpen geen ander licht op de bovenstaande beoordeling.

Uw identificatiebrief van het ismailisme toont louter aan dat u deze religie zou aanhangen. Maar dit staat los van de redenen dat u uitgesloten wordt van internationale bescherming. Ook uw psy-attesten en medische verslagen tonen louter aan dat u medische problemen zou hebben, maar weten ook niet aan te tonen dat u zich niet schuldig gemaakt zou hebben aan een ernstig niet-politiek misdrijf buiten het land van asiel..

Wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal is van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus en uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Verzoekschrift en nota's

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve rechtshandelingen, schending van de

artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 52/4, 55/2, 55/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel IF (b) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: Conventie van Genève), artikel 12.2, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn); schending van de artikelen 1A en 1F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alsook machtsoverschrijding; schending van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.”

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:
“A. Toekenning van de vluchtelingenstatus

[...]

EERSTE ONDERDEEL – Procedurele tekortkomingen en gebrekkige motivering

Hoewel het begrip kwetsbaarheid regelmatig wordt gebruikt in asielzaken en in meerdere wettelijke instrumenten wordt vermeld, bestaat er geen juridische definitie van het concept.

[...]

Het internationaal recht, en in het bijzonder het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen (1951) en de richtsnoeren van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen (UNHCR) over het horen van kwetsbare personen, leggen specifieke verplichtingen op met betrekking tot de behandeling van personen in een kwetsbare situatie (cf. UNHCR, Richtsnoeren inzake de asielprocedure, § 28-30). De verwerende partij blijft echter nogal summier op dit punt en stelt dat de kwetsbaarheid van verzoeker in aanmerking is genomen. Nochtans rust op de verwerende partij de verplichting om ervoor te zorgen dat verzoeker werd gehoord door een persoon die opgeleid is om ernstig psychisch kwetsbare personen te ondervragen, temeer daar de vragen betrekking hadden op een traumatische gebeurtenis voor verzoeker, namelijk zijn arrestatie en detentie in Griekenland gedurende meer dan vijf jaar op een grond die hij nog steeds betwist, ondanks het strafvonnis dat zich in het administratief dossier bevindt. De raadsman van verzoeker staat toe te betwijfelen of de beschermingsambtenaar de vereiste opleiding had voor dit delicaat dossier.

Er wordt ook vermeld dat er een ondersteunende maatregel werd voorzien, met name de mogelijkheid om regelmatig pauzes aan te vragen. Er moet echter worden benadrukt dat deze lapmiddelmaatregel, gelet op de bijzondere omstandigheden van de situatie en de wijze waarop de verklaringen werden afgenomen, geen volledige en eerlijke beoordeling van de vrees van verzoeker mogelijk heeft gemaakt.

Daarom volstaat het niet om op stereotiepe wijze te stellen dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de procedurele noden van verzoeker. Dit betekent in de praktijk niet noodzakelijk dat hiermee daadwerkelijk rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn vrees, temeer daar deze paragraaf sterk lijkt op andere motieven die in soortgelijke beslissingen van de verwerende partij voorkomen. Deze specifieke noden moeten immers niet alleen in aanmerking worden genomen tijdens het verloop van het gehoor, maar ook bij de inhoudelijke analyse van het dossier (RvV nr. 292.486 van 31/07/2023). De verwerende partij past in de rest van de beslissing een strenge analyse toe van de te leveren bewijzen, zonder afdoende rekening te houden met het kwetsbare profiel van verzoeker.

1.1. Ernstige psychische kwetsbaarheid van verzoeker sluit toepassing van artikel 1F b) volledig uit

Verzoeker, de heer N.N., vertoont een complex en zwaar psychiatrisch profiel, dat op zich reeds had moeten uitsluiten dat enige verantwoordelijkheid in de zin van artikel 1F b) van het Vluchtelingenverdrag aan hem wordt toegeschreven. Een vrijwillige, bewuste en georganiseerde deelname aan een ernstig misdrijf kan hier immers niet worden vastgesteld.

Sinds oktober 2022 (dus 5 maanden na zijn aankomst in België) werd de heer N. onafgebroken begeleid door gespecialiseerde instellingen:

- CARDA-centrum (Rode Kruis) – eerst residentieel, vervolgens ambulante,
- ASBL Savoir-Être, met psychologische opvolging twee keer per maand door erkend klinisch psychologe (mevr. B.),
- Herhaalde psychiatrische opnames, o.m. te “les genêts” (augustus 2023) te Lierneux (mei 2025) en het ziekenhuis Brugmann (juni 2025) (De raadsman zal in een aanvullende nota al de documenten verzenden), telkens naar aanleiding van suïcidale crisissen of ernstig verward gedrag.

Deze medische trajecten wijzen op een blijvende psychische ontregeling, wat fundamenteel onverenigbaar is met enige strafrechtelijke toerekenbaarheid of opzettelijke participatie aan een criminele daad.

Medische en psychologische rapporten vermelden: een posttraumatische stressstoornis (PTSS) dissociatieve verschijnselen (bewustzijnsverlies, verwardheid), conversiestoornissen, met psychosomatische symptomen,

neurocognitieve stoornissen die het geheugen, de aandacht en de uitvoerende functies aantasten, zelfbeschadigend gedrag, suïcidepogingen, automutilatie en paniekaanvallen.

Deze combinatie aan stoornissen is, volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU (B en D, C-57/09 en C-101/09; Ahmed, C-369/17), niet verenigbaar met het vereiste opzet (mens rea) dat noodzakelijk is voor toepassing van artikel 1F b). Dit wordt ook bevestigd in de EASO Practical Guide on Exclusion for Serious Non-Political Crimes (2021).

De motivering van de bestreden beslissing erkent uitdrukkelijk het bestaan van psychische stoornissen bij verzoeker, met name geheugen- en concentratieproblemen, nachtmerries, verwardheid en een behandeling met antidepressiva. Deze elementen worden gestaafd door meerdere medische documenten, psychotherapeutische opvolging en een opname in het ziekenhuis wegens suïcidale gedachten.

Toch wordt deze erkenning onmiddellijk geneutraliseerd door een aantal procedurele banaliteiten, die duidelijk tot doel hebben de werkelijke impact van deze kwetsbaarheid te minimaliseren. De verwerende partij beperkt zich ertoe oppervlakkig te verwijzen naar het aanbieden van een glas water, de mogelijkheid om een pauze te vragen of de uitnodiging om onduidelijkheden aan te geven tijdens het interview. Deze elementaire gebaren, die in elke standaard administratieve procedure verwacht mogen worden, kunnen geenszins worden beschouwd als aangepaste ondersteuningsmaatregelen voor een dergelijke ernstige en goed gedocumenteerde symptomatologie.

Daaruit volgt een duidelijke wanverhouding tussen de ernst van de psychische problemen van verzoeker en de institutionele reactie die daartegenover staat. De verwerende partij heeft geen werkelijke individuele beoordeling uitgevoerd, heeft geen onafhankelijke psychiatrische expertise gevraagd en heeft de instructie van het dossier op geen enkele manier daadwerkelijk aangepast. Zij heeft daarmee de bindende verplichting geschonden om kwetsbare personen tijdens de hele asielprocedure passende procedurele steun te verlenen, zoals vereist door artikelen 15 en 24 van de Procedurerichtlijn en artikel 20, §3 van de Kwalificatierichtlijn.

Dit is meer dan een louter formeel verzuim: het heeft geleid tot een foutieve analyse van het gedrag en de verklaringen van verzoeker, waarbij geen enkele rekening is gehouden met zijn cognitieve beperkingen, zijn traumatische ervaringen en zijn onvermogen ("Of ik vandaag vragen heb? Ik heb stress en ik denk dat het een beetje moeilijk zal zijn om alle vragen goed te begrijpen. Ik zal u mogelijks tijdens dit interview vragen om de vragen te herhalen." (NPO, p. 2) – bekend bij elke specialist in geestelijke gezondheidszorg – om op coherente en gestructureerde wijze een levensverhaal te reconstrueren dat getekend is door geweld, vlucht, opsluiting en schuldgevoelens.

Bijgevolg ondermijnt dit gebrek aan daadwerkelijke erkenning van zijn kwetsbaarheid het volledige onderzoek dat werd gevoerd, in het bijzonder de rigide en automatische toepassing van de uitsluitingsclausule, die zonder enige contextualisering werd toegepast.

Het betreft hier dan ook een essentieel gebrek dat zowel de gevolgde procedure als de wettigheid van de genomen beslissing aantast. Onder deze omstandigheden is het gemakkelijk te begrijpen dat de heer N. sinds vrijwel het begin van zijn verblijf in België (nu bijna drie jaar en drie maanden) aan grote psychologische nood lijdt en bijzonder kwetsbaar is. Zijn toestand is zo ernstig dat hij in de zomer van 2023 wegens suïcidale gedachten opgenomen moest worden in het ziekenhuis. Het is deze situatie, deze verhoogde kwetsbaarheid, en zijn mentale gezondheid die verergerd werd door de lange wachttijd voorafgaand aan deze beslissing. De onzekerheid over zijn toekomst blijft onverdraaglijk. Het is onrechtvaardig dat aan de verzoeker meer dan drie jaar hoop werd gegeven om hem vervolgens een uitsluitingsbeslissing te bezorgen op basis van een strafrechtelijke veroordeling in hoger beroep tot twee jaar gevangenisstraf, terwijl hij in werkelijkheid meer dan zes jaar heeft uitgezeten. De beroepsprocedure voor de Griekse rechter nam immers meerdere jaren in beslag, waarna het definitieve arrest de oorspronkelijke straf van 16 jaar drastisch terugbracht tot slechts twee jaar met voorwaardelijke proefperiode. De verweerder heeft dit bijzonder prangende feit duidelijk niet in aanmerking genomen binnen de context van een gerechtelijke uitspraak in Griekenland. Als de termijn met meer dan 14 jaar wordt verkort, is er zonder twijfel een waarheid die de verweerder weigert te horen van de verzoeker, die er nog steeds onder lijdt. Het is geen toeval dat hij ook jaren na zijn vrijlating door de Griekse autoriteiten psychologisch nog steeds aangetast is. Voor de verzoeker is het moeilijk om zich te concentreren, zijn gedachten te ordenen, positief over zichzelf te spreken en vooral de traumatische gebeurtenissen van de afgelopen twintig jaar opnieuw te beleven. Het is bovendien bijzonder moeilijk om zich, met de nauwkeurigheid en strengheid die het CGRA eist, te openen over al deze verklaringen binnen het kader van zijn bewogen leven.

Deze moeilijkheden zijn eenvoudig te constateren bij het lezen van de aantekeningen van zijn persoonlijke gesprekken. De verweerder zwijgt hierover.

Ondanks wat zij in haar beslissing beweert en ondanks een procedure die meer dan 36 maanden heeft geduurd, heeft de verweerder geen daadwerkelijke rekening gehouden met de psychologische toestand van de verzoeker en de hierboven uiteengezette moeilijkheden. Het enige gevoerde onderhoud was bijzonder kort: hij werd slechts gehoord van 14u04 tot 15u22 (amper een uur), en de gestelde vragen ontbraken duidelijk aan diepgang. Zo werd er geen enkele vraag gesteld over de reden waarom hij in totaal zes jaar gevangen heeft gezeten, terwijl hij uiteindelijk slechts veroordeeld werd tot twee jaar gevangenisstraf met volledige probatievoorwaarden en dus in feite die straf niet had moeten uitzitten.

Zijn mentale toestand – zowel ten tijde van de gepleegde strafbare feiten, tijdens zijn lange detentie als tijdens de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in België – werd door de verweerder onvoldoende onderzocht.

Artikel 48/9 van de wet van 15.12.1980 wijst erop dat eventuele bijzondere procedurele behoeften moeten worden geïdentificeerd.

[...]

Het was dan ook noodzakelijk om rekening te houden met de kwetsbaarheid van de aanvrager zowel tijdens het gehoor bij het CGRA als bij de inhoudelijke beoordeling van zijn internationale beschermingsaanvraag, wat in casu niet is gebeurd. Zonder rekening te houden met de ernstige psychologische toestand van de verzoekende partij ten tijde van de feiten en momenteel, noch met zijn beperkte vermogen om over zijn verleden te spreken en de impact van de beslissing op zijn gezondheid, sluit de tegenpartij hem uit van elke vorm van bescherming, na een gehaast gehoor en enkel verwijzend naar een strafrechtelijke veroordeling in Griekenland. Bijgevolg heeft de tegenpartij, in strijd met bovenstaande bepalingen, onvoldoende rekening gehouden met de bijzondere ernstige kwetsbaarheid van de verzoekende partij.

1.2. Gebrek aan voldoende geïndividualiseerd onderzoek, automatische toepassing van de uitsluitingsclausule en duplicatie van de strafprocedure

Er moet worden benadrukt dat het gehoor dat door de verwerende partij werd afgenomen bijzonder kort was. Het gehoor van 17 maart 2025 duurde slechts 1 uur en 18 minuten, inclusief tussenkomst van de advocaat en uitleg over de procedure. Dit was bovendien de enige gelegenheid waarbij verzoekende partij zich kon uitspreken over zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan, gelet op zijn etnische en religieuze afkomst (Hazara, Ismaëliet – sjiiet), en dit terwijl hij al meer dan twintig jaar geen voet meer op Afghaanse bodem heeft gezet.

De beknoptheid en oppervlakkigheid van deze hoorzitting is des te opmerkelijker gezien de complexiteit van het levensverhaal van verzoekende partij en de ernst van de beslissing van het CGVS. Doel Verzoekende partij en zijn raadsman kregen sterk de indruk dat de CGVS-auditeur reeds een vooringenomen standpunt had ingenomen alvorens het gehoor aan te vatten, en dat het enige was om de procedure zo snel mogelijk af te sluiten. Het onderzoek dat door het CGVS werd uitgevoerd is overduidelijk onvoldoende, onvolledig en eenzijdig. De gestelde vragen waren niet diepgaand en de dossieranalyse is oppervlakkig gebleven.

In dit verband heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ-EU) recentelijk herinnerd aan de garanties die de zogenaamde Procedurerichtlijn biedt bij het onderzoek van elke asielaanvraag. Deze garanties impliceren onder meer een eerlijk en volledig onderzoek van de aanvraag, waaronder een grondige analyse van de risico's bij terugkeer naar het land van herkomst (punt 75, HvJ-EU, 31.01.2013, H.I.D. en B.A. t. Ierland, C175/11).

Deze vereisten zijn volledig toepasbaar in de onderhavige zaak. De verwerende partij had de aanvraag van verzoekende partij grondig en individueel moeten onderzoeken, ondanks de veroordeling wegens een gemeenrechtelijk misdrijf in Griekenland – temeer daar het Griekse hof van beroep de feiten heeft gekwalificeerde en verzachtende omstandigheden heeft erkend, wat geleid heeft tot een strafvermindering van meer dan 14 jaar, met volledige opschorting onder probatievoorwaarden.

Toch moet worden vastgesteld dat de eis tot individueel onderzoek van elke aanvraag van internationale bescherming werd verdrongen ten voordele van een automatische toepassing van de uitsluitingsclausule.

Hoewel het legitiem kan zijn om in het dossier van verzoekende partij een beoordeling vanuit het oogpunt van uitsluiting te verrichten, mag dit niet afdoen aan de essentie en het doel van de internationale bescherming. Het is de taak van de verwerende partij om een individuele en globale analyse te maken van de feiten teneinde vast te stellen of verzoekende partij bescherming nodig heeft en of hij deze waardig is.

Het feit dat verzoekende partij werd veroordeeld tot een straf van 2 jaar gevangenis met een probatie-opschorting van drie jaar kon op zich, en zeker niet automatisch, leiden tot uitsluiting van elke vorm van bescherming.

In dit verband wijst het rapport van het Europees Asielsteunbureau (EASO) van oktober 2021, getiteld « Guide pratique de l'EASO sur l'exclusion pour crimes graves (de droit commun) » (Praktische gids van EASO over uitsluiting voor ernstige misdrijven (van gemeenrechtelijke aard)), op het volgende [...]

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft dit fundamentele beginsel ook bevestigd in zijn arrest Shajin Ahmed : [...]

In casu toont de korthed van het gehouden gehoor en de vele leemtes die het bevat duidelijk aan dat de uitsluitingsclausule automatisch en zonder voldoende individuele beoordeling op de verzoeker werd toegepast. De verwerende partij is tekortgeschoten in haar verplichting tot individuele beoordeling. Zij heeft vrijwel automatisch aangenomen dat de strafrechtelijke veroordeling in het buitenland volstaat om de uitsluiting van het recht op internationale bescherming te rechtvaardigen, zonder rekening te houden met de specificiteit van het dossier van de verzoekende partij.

Meer in het bijzonder heeft de verwerende partij nagelaten rekening te houden met:

- de herkwalficatie van de feiten in hoger beroep door de Griekse rechter, waarbij elke winstbejag of professioneel oogmerk werd uitgesloten, wat de ernst van het misdrijf aanzienlijk relativeert in het licht van de uitsluitingscriteria;*

- de verzachtende omstandigheden die uitdrukkelijk zijn erkend door de appelrechter, namelijk een onberispelijk strafblad, oprechte berouwbetuiging en een eerbaar en stabiel verleden zonder antisociaal gedrag;
- de ouderdom van de feiten (het misdrijf dateert van 2011) en de duidelijk buitensporige duur van de effectieve detentie: hoewel de uiteindelijk opgelegde straf slechts twee jaar met drie jaar probatie-uitstel bedroeg, heeft verzoeker toch zes jaar gevangenisstraf uitgezeten, zonder enige schadevergoeding voor de onterechte detentie;
- de gevolgen van deze detentie voor zijn asieltraject in Griekenland, waar hij meerdere jaren na zijn vrijlating verbleef zonder ooit internationale bescherming te verkrijgen, juist vanwege zijn veroordeling;
- de huidige persoonlijke en medische situatie van verzoeker, die nog steeds gekenmerkt wordt door aanhoudend psychisch en lichamelijk lijden;
- het reëel risico op vervolging bij terugkeer, gegrond op zijn Hazara-etnische afkomst, zijn sjiiitisch-ismaëlitische geloofsovertuiging, alsook op politieke elementen die verband houden met zijn langdurige ballingschap en sociale uitsluiting.

Door deze essentiële elementen te negeren, heeft het CGVS de normen uiteengezet in het arrest Shajin Ahmed miskend en in strijd gehandeld met de fundamentele beginselen van Richtlijn 2011/95/EU, in het bijzonder de verplichting tot een volledig, eerlijk en individueel onderzoek. Onder deze omstandigheden is het duidelijk dat de verwerende partij geen volledig onderzoek heeft gevoerd en zich heeft beperkt tot het dupliceren van de strafrechtelijke procedure, in duidelijke schending van de toepasselijke wettelijke bepalingen. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

TWEEDE ONDERDEEL – Betreffende de uitsluiting van internationale bescherming

2.1. Wettelijk kader

[theoretische uiteenzetting inzake het wettelijk kader, alsook een toelichting inzake de definitie van "ernstig misdrijf", de grondslag van de uitsluiting en uitgezeten straf, de vereiste van een individuele beoordeling en de eisen van proportionaliteit]

2.2. Toepassing op het dossier van verzoekende partij

Gezien alle voorgaande omstandigheden en factoren, en na een individuele beoordeling van zijn situatie, vormt het door de verweerder bedoelde "migrantentransport" geen "ernstig misdrijf" in de zin van artikel 55/2 en 55/4 van de wet van 15.12.1980.

De verweerder beperkt zich in het bestreden besluit tot het beoordelen van de ernst van dit misdrijf uitsluitend op basis van het vonnis van de Griekse correctionele rechtbank, die hem tot 16 jaar gevangenisstraf heeft veroordeeld, wat duidelijk onvoldoende is en leidt tot een ongegronde beslissing.

De gecombineerde lezing van het interview van 17 maart 2025 en de beslissing toont aan dat het CGRA louter de Griekse hof van beroep (niet de correctionele rechtbank) uitspraak heeft overgenomen zonder een eigen herbeoordeling van de omstandigheden, terwijl dit vereist is door het EU-recht en de EASO-richtlijnen.

Er werd geen diepgaande bevraging gedaan over de omstandigheden van de arrestatie, de aard van het feit of de mogelijke structuur van het netwerk. Het verhoor duurde net iets meer dan een uur voor een dossier dat zowel vrees voor vervolging als uitsluiting op basis van feiten van meer dan 13 jaar oud omvat.

Er is geen effectieve rekening gehouden met de herkwalificatie in beroep: het arrest van 21 april 2016 neemt de verzwarende omstandigheid van professioneel winstbejag, essentieel voor de beoordeling van de ernst van de feiten, niet meer over.

Het CGVS heeft noch de persoonlijke en medische situatie van de verzoekende partij (psychiatrische aandoeningen, zware behandelingen, bevestigde kwetsbaarheid tijdens het verhoor), noch zijn feitelijke integratie in Europa (14 jaar onafgebroken verblijf in Griekenland en België) geëvalueerd. Door louter de woorden uit de Griekse uitspraak over te nemen zonder een individuele analyse van het traject, de medische toestand en de huidige vrees van de aanvrager, schendt de verwerende partij de vereisten van arrest Shajin Ahmed (HvJ EU, 29 juli 2019, C-69/19). Deficiënte beoordeling van de ernst van het misdrijf Volgens EASO vereist de kwalificatie van "ernstig misdrijf" een multidimensionale evaluatie:

1) Aard van het feit: mensensmokkel zonder geweld, wapengebruik of letsel.

De verzoeker betwist de feiten uitdrukkelijk, ook in de beroepsprocedure in Griekenland ("Je suis malade. Ce n'est pas moi qui ai transporté les gens par le bateau." (Zie de Franse vertaling van het Arrest van het Griekse hof van Beroep, zie in de administratieve dossier), wat overeenkomt met zijn verklaring tijdens de hoorzitting op 17 maart 2025 in het verhoor van de verweerder [...]

In wezen zijn al deze verklaringen verenigbaar met de feiten zoals opgenomen in het proces-verbaal van de zitting en het arrest van het Griekse hof van beroep. De voortdurende betwisting van de feiten moet ook door de verweerder in aanmerking worden genomen, aangezien deze in staat is de feiten veertien jaar na dato met een nieuwe blik te analyseren. In 2011 werd Griekenland overspoeld door de toestroom van migranten; de

strafrechtelijke aanpak van dergelijke feiten zonder de ware daders te achterhalen, droeg destijds bij aan het ontmoedigen van migranten om per boot de grens over te steken.

Daarnaast blijkt uit de Franse vertaling van het enige arrest van het Griekse hof van beroep – het enige relevante strafdocument in het administratief dossier – nergens op welke concrete elementen de rechter zich baseert om tot een veroordeling te komen, behalve de enkele inbeslagname van €1800 bij de arrestatie van verzoeker. Deze vaststelling is des te opvallender aangezien de rechter zélf de kwalificatie van de feiten in beroep heeft herzien, uitdrukkelijk oordeelde dat er geen sprake was van winstoogmerk, noch van enige georganiseerde infrastructuur, en aldus de ernst van de feiten aanzienlijk relativeerde.

In dat licht, en rekening houdend met de actuele extreme kwetsbaarheid van verzoeker – psychisch fragiel, onder behandeling, sociaal geïsoleerd – acht de raadsman het volkomen gerechtvaardigd om geloof te hechten aan de verklaringen van zijn cliënt. Niet alleen ontbreekt elk geloofwaardig materieel bewijs van “mensensmokkel”, maar bovendien wordt het moreel onhoudbaar om hem, 14 jaar later, zonder herbeoordeling alsnog als “onwaardig tot bescherming” te bestempelen.

Hoewel hij veroordeeld werd, heeft de beroepsrechter een grondige herkwalificatie van de feiten doorgevoerd, die het perspectief van de lopende zaak volledig verandert. De bestreden beslissing van de verweerder kan het begrip « mensensmokkel » niet toepassen op louter het vervoer van vier personen tijdens zijn eigen reis naar Griekenland, zonder enig winstoogmerk of georganiseerde infrastructuur ter plaatse.

Deze herkwalificatie vermindert aanzienlijk de kwalificatie van « ernst misdaden » en vereist een zorgvuldige en individuele herbeoordeling van de zaak, in overeenstemming met het Europees recht en de toepasselijke jurisprudentie.

[...]

- *Twee erkende verzachtende omstandigheden: een eerder eervol leven, een blanco strafblad, gedeeltelijke berouw, enz.*

[...]

- *Afwezigheid van recidive gedurende meer dan 14 jaar, geen nieuwe feiten sinds 2011 noch in Griekenland of in België*

Na haar vrijlating diende verzoekende partij op 13 december 2017 in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in, dat definitief werd afgewezen op 15 juni 2020. Zij verbleef nog in Griekenland tot in 2022.

Gedurende deze volledige periode — én tot op vandaag — zijn er geen nieuwe strafbare feiten vastgesteld, noch door de Griekse, noch door de Belgische autoriteiten.

Indien verzoekende partij werkelijk de “zware mensensmokkelaar” was waarvoor zij in eerste aanleg tot 16 jaar gevangenisstraf werd veroordeeld, dan zou zij logischerwijs opnieuw in het vizier van de autoriteiten zijn gekomen, gezien de intensieve controles en het scherp toezicht in zowel Griekenland als België op dit vlak.

Het feit dat zij sinds 2011 volledig strafvrij is gebleven, vormt een indicatie van haar werkelijke profiel en het geïsoleerde karakter van de oorspronkelijke feiten.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de verweerder aan deze langdurige abstinentie van enig strafbaar gedrag geen enkele waarde hecht bij de toepassing van de uitsluitingsclausule. Een dergelijke benadering negeert het preventieve karakter van de uitsluiting en herleidt het tot een louter vergeldingsmechanisme, wat haaks staat op het doeleinde van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag.

- *Uitgesproken straf: meer dan 5 jaar voorlopige hechtenis, terwijl uiteindelijk 2 jaar met uitstel en 3 jaar proeftijd werd opgelegd.*

Verzoeker heeft dus meer dan vijf jaar in voorlopige hechtenis doorgebracht, terwijl hij uiteindelijk slechts veroordeeld werd tot twee jaar gevangenisstraf met uitstel en een proefperiode van drie jaar.

Dit betekent concreet dat verzoeker, aangezien hij nooit is gerecidiveerd tijdens de proeftijd, in werkelijkheid nooit effectief opgesloten had mogen worden gedurende die jaren. Tot op heden is het ons niet bekend dat de Griekse rechter enige vorm van schadevergoeding heeft toegekend voor deze buitensporige detentie, die duidelijk niet in verhouding stond tot de uiteindelijk opgelegde straf.

Desondanks houdt de verweerder volstrekt geen rekening met deze buitensporige vrijheidsberoving bij de beoordeling van de uitsluitingsclausule wegens ernstig misdrijf. Dit getuigt van een mechanische toepassing van het uitsluitingscriterium, zonder afweging van de strafrechtelijke proportionaliteit of het herstelrechtelijke aspect, in strijd met de vereisten van het Unierecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Overeenkomstig de normen van de UNHCR en EASO (hoofdstuk 2) moet de beoordeling van de ernst van het misdrijf gebeuren aan de hand van een aantal cumulatieve criteria:

- *het geïsoleerde en niet-gestructureerde karakter van de handeling;*
- *de afwezigheid van een lucratief of professioneel oogmerk;*
- *het ontbreken van geweld, dreiging of lichamelijke schade;*
- *en de migratiecontext en kwetsbaarheid van de betrokkene op het moment van de feiten. In casu geldt voor de verzoekende partij dat:*

- zij de feiten niet heeft georganiseerd, gefinancierd noch herhaald;
- zij handelde in een context van extreme overlevingsnood en existentiële kwetsbaarheid;
- de feiten in beroep werden herkwaliceerd, waarbij het hof uitdrukkelijk het winstbejag en professioneel karakter heeft uitgesloten;
- in het arrest geen enkele fysieke schade of gevaar voor derden werd vastgesteld

Onder deze omstandigheden zijn de strikte voorwaarden van een “ernstig misdrijf” in de zin van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie (arrest Ahmed, C-369/17) en de UNHCR, duidelijk niet vervuld. De verwerende partij heeft een juridische kwalificatie gehanteerd die niet gesteund wordt door de feitelijke elementen en volledig losstaat van de persoonlijke, temporele en sociale context van verzoeker. Een dergelijke lezing is in strijd met de vereisten van individualisering, proportionaliteit en strikte interpretatie die gelden voor deze uitzonderingsclausule.

Het is onbetwistbaar dat de internationale definitie van “smokkel van migranten” uit twee cumulatieve voorwaarden bestaat: een materieel feit van hulp bij het illegaal oversteken van een grens, en een opzetselement waarbij gehandeld wordt tegen een materieel of financieel voordeel. De bestreden beslissing baseert zich echter uitsluitend op deze twee elementen om de verzoeker als professionele mensensmokkelaar te kwalificeren, wat ontoereikend is.

De feitelijke situatie, duidelijk vastgesteld in het administratief dossier, is als volgt:

- De verzoeker betwist de feiten uitdrukkelijk, zowel voor de Griekse autoriteiten als voor de verdediging. • Er was slechts één incidentele passage in december 2011, zonder logistieke organisatie of recidive.
- Het Griekse hof van beroep heeft uitdrukkelijk elk winstbejag of professioneel karakter uitgesloten.
- De verzoeker geniet van verzachtende omstandigheden: een onberispelijk verleden en oprecht berouw.
- De opgelegde straf werd verlaagd tot 2 jaar met voorwaardelijke proeftijd, na 6 jaar detentie.

Bij gebrek aan concrete bewijzen dat de verzoeker handelde voor een effectief persoonlijk gewin, herhaaldelijk, of binnen een georganiseerde structuur, is het juridisch ongegrond en misplaatst om deze feiten onder de categorie “ernstig misdrijf” in de zin van artikel 1F b) te plaatsen. De argumentatie van de verwerende partij, louter gebaseerd op een formele kwalificatie zonder gedetailleerde en bewijsbare analyse van de feiten, is dan ook gedoemd te mislukken.

De motivering van de bestreden beslissing maakt gebruik van een algemene uiteenzetting over de ernst van mensenhandel en mensensmokkel in het algemeen, waarbij het verwijst naar sterfgevallen op zee, georganiseerde criminele netwerken, aantasting van de openbare orde, enz.

Dit komt neer op het invoeren van een algemene situatie om een individuele uitsluiting te rechtvaardigen, wat in strijd is met de vereisten van het internationaal en Europees recht. Volgens de EASO Praktische gids over uitsluiting, oktober 2021, p. 17: [...]

In casu is er geen enkel objectief element dat verzoeker in verband brengt met een criminele organisatie, noch dat ernstige gevolgen aan zijn daad kunnen worden toegeschreven. Het aanhalen van algemene risico's (zoals dood, uitbuiting, netwerken, enz.) zonder enig verband met de concrete feiten, komt neer op een instrumentalisering van de uitsluitingsclausule, in strijd met haar ratio en doelstelling.

De verweerder beroept zich op de zwaarte van de sanctie zoals voorzien in artikel 77quater van de Belgische wet voor verzwaarde gevallen van mensenhandel. Deze verwijzing is echter irrelevant in het licht van het dossier:

- De veroordeling van de verzoeker is door de Griekse rechtbank nooit als verzwaard geval gekwalificeerd.
- In hoger beroep werd de motivatie gebaseerd op winstbejag of herhaling van feiten uitgesloten.
- De toepassing van artikel 1F vereist een autonome beoordeling, los van het nationale strafrecht, zoals uitdrukkelijk bevestigd door EASO (p. 28).

De verwerende partij maakt een fundamentele fout door strafrechtelijke zwaartepotentie te verwarren met zwaarte in asielrechtelijke zin: deze vermenging is juridisch ongegrond en vormt een ernstige tekortkoming in haar motivering.

Tenslotte is het ook essentieel te benadrukken dat er in deze zaak een duidelijke disproportionaliteit bestaat tussen de ernst van de overtreding en de gevolgen van de uitsluiting.

De ernst van de gepleegde overtreding moet genuanceerd worden, rekening houdend met de context waarin deze plaatsvond, het geïsoleerde karakter ervan, de ouderdom, én de lange straf die de verzoeker heeft uitgezeten voor de feiten die door de beroepsrechter werden herkwaliceerd.

In het bestreden besluit is onmiskenbaar een schending van het proportionaliteitsbeginsel vastgesteld. De verwerende partij heeft nagelaten een zorgvuldige afweging te maken tussen:

- een oude, geïsoleerde overtreding uit 2011;
- een reeds uitgezeten, duidelijk disproportionele straf (zes jaar gevangenisstraf voor een veroordeling van twee jaar met voorwaardelijke proeftijd);
- de sterk verslechterde geestelijke gezondheid van de verzoeker; • het volledige ontbreken van recidive;
- en het hoge risico op vervolging bij terugkeer, vanwege zijn etnische achtergrond (Hazara), geloofsovertuiging (sjiitisch) en westerse levenswijze.

De UNHCR benadrukt dat, zelfs als artikel 1F theoretisch van toepassing zou zijn, uitsluiting niet gerechtvaardigd is indien dit leidt tot disproportionele gevolgen in het licht van de individuele situatie. Sinds meer dan negen jaar is verzoeker nergens, noch in Griekenland noch in België, het voorwerp geweest van

enige gerechtelijke vervolging, heeft hij zijn wettelijke verplichtingen nageleefd, heeft hij blijk gegeven van onberispelijk gedrag. De rechtspraak vereist dat rekening wordt gehouden met de daadwerkelijke re-integratie in de opvangmaatschappij. De verwerende partij negeert deze dimensie volledig, in strijd met het proportionaliteitsbeginsel.

Toch hanteert de verwerende partij een starre, binaire interpretatie waarbij overtreding gelijkgesteld wordt aan uitsluiting. Deze mechanische aanpak is in strijd met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de EU en vormt een rechtvaardiging voor vernietiging van het besluit.

De verwerende partij baseert de uitsluiting op elementen uit het vonnis in eerste aanleg van de Griekse rechtbank, terwijl deze elementen herzien, genuanceerd of verworpen werden door het Hof van Beroep van Thracië.

De overgang van een gevangenisstraf van 16 jaar effectief naar 2 jaar met uitstel en een proeftijd van 3 jaar weerspiegelt een ingrijpende herkwalificatie van de feiten: verminderde ernst, afwezigheid van verzwarende opzet, erkende verzachtende omstandigheden.

Deze herziening dwingt tot een aantal duidelijke vaststellingen: er is geen sprake van geweld, recidive of betrokkenheid bij een criminele organisatie; De betrokkenheid van verzoeker wordt als gering of marginaal beoordeeld, gelet op de uiteindelijk uitgesproken straf in graad van beroep. Er is een duidelijke wil tot re-integratie vastgesteld, wat haaks staat op de uitsluitingsgeest van artikel 1F. Volgens het arrest Ahmed van het HvJEU (C-369/17, § 57) moet de beoordeling gebaseerd zijn op de daadwerkelijk opgelegde straf, via een geïndividualiseerde en evenredige benadering, en niet louter op de oorspronkelijke kwalificatie. Door deze vereiste te negeren, wijkt de verwerende partij af van de Europese interpretatiestandaarden. Deze eerste tekortkoming wijst meteen op een fundamenteel zwakker punt: het ontbreken van concreet bewijs van een ernstig misdrijf.

De verwerende partij beweert dat er sprake was van winstbejag en deelname aan een gestructureerd netwerk, zonder ooit overtuigend bewijs hiervoor aan te leveren. De vastgestelde feiten schetsen echter een heel ander beeld:

Het in beslag genomen bedrag (€1.300) is bescheiden en volledig onverenigbaar met een centrale of professionele rol binnen een georganiseerde smokkelstructuur. Verzoeker leefde in extreme armoede, zoals blijkt uit terugkerende gezondheidsproblemen, cognitieve en psychologische stoornissen na zijn detentie en het ontbreken van enige verklaarde inkomsten. De vermeende banden met een netwerk zijn louter speculatief en steunen op: het bezit van een voertuig zonder direct verband met de feiten, de vermeende overdracht van een som geld aan een niet-geïdentificeerde derde en het ontbreken van concreet bewijs van enige organisatie. Geen medebeklaagden, geen onderschepte communicatie, geen vastgestelde coördinatie. Loutere logistieke of toevallige betrokkenheid volstaat niet om een ernstig misdrijf te bewijzen. De verwerende partij verdraait hier de betekenis van "deelname" zonder feitelijke grondslag.

Artikel 1F(b) vereist een significante persoonlijke verantwoordelijkheid en een duidelijke criminele intentie.

Er blijkt echter uit geen enkel element dat door het Hof van Beroep van Thracië werd weerhouden, een wil tot verrijking of tot het berokkenen van schade. De feiten kunnen even goed worden geïnterpreteerd binnen een context van solidariteit of overlevingsdrang, wat in 2011 courant was in grensgebieden.

Verzoeker heeft zijn schuld voortdurend betwist. Dit wijst geenszins op een gebrek aan berouw, maar op de legitieme uitoefening van zijn rechten. Het toont een consistente verklaring aan, geen vijandige houding.

Ten slotte ondermijnt het ontbreken van bewijzen van geweld, recidive, lidmaatschap van een organisatie of winstbejag de kwalificatie van ernstig misdrijf in de zin van het internationaal recht fundamenteel. In rechte geldt het beginsel in dubio pro refugio: bij twijfel moet de bescherming aan de verzoeker worden toegekend. In casu is die twijfel overduidelijk.

Het psychologisch verslag van 22 januari 2025 wijst op een toestand van mentale verwarring, cognitieve stoornissen die geheugen en beoordelingsvermogen aantasten en symptomen van posttraumatische stressstoornis.

De verwerende partij stelt, zonder enige feitelijke grondslag, dat deze stoornissen geen invloed hadden op de strafrechtelijke toerekenbaarheid ten tijde van de feiten. Deze benadering keert onterecht de bewijslast om, wat in strijd is met het beginsel in dubio pro refugio. Zelfs bij gebrek aan een formele ontoerekeningsvatbaarheid, moesten deze stoornissen in acht worden genomen bij de beoordeling van de criminele intentie (mens rea), de samenhang en betrouwbaarheid van de verklaringen, het vermogen om de procedure te begrijpen en zich uit te drukken tegenover het CGVS. Een verhoogde voorzichtigheid was hier geboden. In plaats daarvan werd deze verwaarloosd.

De motivatie van de bestreden beslissing, dat het gedrag van de verzoeker als een "ernstig misdrijf" in de zin van artikel 1F b) kwalificeert, is vaag en losgekoppeld van de feitelijke situatie van de verzoeker, juridisch gebrekkig, aangezien het de kwalificaties in beroep negeert, methodologisch foutief, omdat het het Belgische strafrecht toepast in plaats van de normen van het UNHCR en het HvJ-EU, duidelijk disproportioneel, en volledig blind voor de huidige situatie van de verzoekende partij. Deze motivatie is juridisch onhoudbaar en kan op geen enkele wijze uitsluiting van internationale bescherming rechtvaardigen.

Door aldus de uitsluitingsclausule toe te passen op het geval van verzoeker, heeft de verwerende partij de in dit middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden. Daarmee heeft zij tevens een kennelijke beoordelingsfout begaan. Bijgevolg dringt zich een hervorming van de bestreden beslissing op en dient verzoeker de bescherming te worden toegekend (zie derde onderdeel).

DERDE ONDERDEEL – Wat betreft de gronden voor opname in de internationale bescherming

Vooraf zij eraan herinnerd dat, hoewel verzoeker in Griekenland de internationale bescherming is geweigerd, de tegenpartij zijn beschermingsbehoefte niet betwist, aangezien zij in haar beslissing vermeldt dat "[d]e Commissaris-generaal van oordeel is dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Deze motivering bevestigt dat verzoeker het risico loopt op vervolging in zijn land van herkomst, wat de toekenning van dergelijke bescherming rechtvaardigt.

Het is aangetoond dat de verwerende partij een duidelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en de toepasselijke bepalingen heeft geschonden door een uitsluitingsclausule toe te passen op de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Het is daarom noodzakelijk de gronden te behandelen die ten grondslag liggen aan de aanvraag voor internationale bescherming van verzoekende partij in België.

De raadsman van de verzoekende partij constateert met afschuw dat in het dossier van de verzoekende partij de verweerder het dossier slechts heeft geanalyseerd vanuit het oogpunt van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, en helemaal niet vanuit het oogpunt van eerst de inclusie van de status en daarna de uitsluiting. Nochtans dienen de instanties eerst te onderzoeken of er inclusie is voordat ze de uitsluitingsgronden beoordelen (conform de volgorde van het Genève-verdrag), hoewel de verweerder stelt dat de artikelen 55/2 en 55/4 van de wet van 1980 hem niet verplichten om eerst de inclusie in internationale bescherming (artikel 1A) te analyseren vóór het beslissen over de uitsluiting.

Toch is het Europees recht op bepaalde punten beschermster dan het Genève-verdrag. Daarom heeft het Europees recht voorrang op het Belgische recht. De raadsman van de verzoekende partij wenst dan ook een beroep te doen op het arrest M. (HvJ EU, 14 mei 2019, C-391/16, C-77/17 en C-78/17). In dit arrest oordeelde het Hof van Justitie namelijk [...]

Dat betekent dat zelfs bij toepassing van een uitsluitingsclausule, volgens het beschermster Europees recht, eerst moet worden onderzocht of de persoon voldoet aan de inclusiecriteria voor de vluchtelingenstatus, omdat dit gevolgen kan hebben voor zijn bescherming onder het internationaal recht. De beslissing onderzoekt dus helemaal niet eerst de inclusiecriteria voordat de verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Concreet is in het geval van de verzoeker de analyse van zijn vreesgronden van belang. Men kan oordelen dat hij recht heeft op bescherming wegens zijn geschiedenis in Afghanistan van meer dan 17 jaar geleden (in 2008), wegens de niet betwiste vervolging op grond van zijn etnische afkomst — de Hazara-gemeenschap, die sinds de machtsgreep van de Taliban in 2021 systematisch wordt vervolgd —, of wegens zijn religie (Israëlieten), die tot de sjiiitische stroming behoren in tegenstelling tot de soennitische Taliban, of vanwege zijn verwestering door zijn langdurig verblijf van minstens 14 jaar in Europa sinds 2011 in Griekenland, of vanwege het risico dat hij als 'landverrader' wordt gezien door zijn verblijf in twee 'kafir'-landen (Griekenland en België), of vanwege de huidige blinde geweldssituatie in Afghanistan, of zelfs al deze redenen samen.

Het feit dat de raadsman van de verzoeker niet met zekerheid kan bepalen welk argument de verzoeker recht geeft op inclusie in de vluchtelingenstatus, toont duidelijk aan dat er een gebrek is aan gemotiveerde onderbouwing van de vrees van verzoekende partij.

Daarom voldoet de bestreden beslissing niet aan het Europese recht omdat zij helemaal geen onderzoek verricht naar de inclusievoorwaarden van deze status vóórdat ze deze weigert. Op die grond kan de beslissing worden vernietigd wegens schending van artikel 18 van het Handvest van de Europese Unie.

Conform artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, en artikel 39/76, § 2, van de wet van 15 december 1980, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, zodat de verweerder zijn beslissing correct motiveert.

3.1. Wettelijk kader

[theoretische uiteenzetting inzake het wettelijk kader]

3.1. Toepassing op het geval van de verzoekende partij

De raadsman van de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij opzettelijk het objectieve bewijsmateriaal waarop de bezorgdheid van de verzoekende partij berust heeft weggelaten.

De CGVS probeert de onsamenvangendheid van de verhalen te ontmantelen, terwijl er verschillende cumulatieve voorwaarden zijn die de verzoekende partij vrezen in geval van terugkeer. De raadsman van verzoekende partij staat erop dat het de som is van deze objectieve elementen waarmee CGVS geen rekening heeft gehouden en die desalniettemin het risico op vervolging aanzienlijk verhoogt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

a) Etnische afkomst: vervolgde Hazara en religieuze overtuiging: bedreigde sjiiitische Ismailiet

De verzoeker verklaarde afkomstig te zijn uit Hisarak (provincie Nangarhar), een gebied onder sterke invloed van de Taliban, en te behoren tot de Hazara, een sjiiitische minderheid die systematisch wordt vervolgd in

Afghanistan, vooral sinds de terugkeer van de Taliban aan de macht in augustus 2021. Hij gaf aan sinds 2008 bedreigd te zijn door lokale Taliban, die eisten dat hij zijn sjiiitische religieuze praktijken zou opgeven en een soennitische moskee zou bijwonen. Hij verliet het land op 21-jarige leeftijd, omdat hij als Hazara niet veilig kon leven in zijn eigen regio.

Deze elementen vallen volledig onder artikel 10, lid 1, onder d), van de Kwalificatierichtlijn (2011/95/EU), waarin etnische afkomst als reden voor erkenning wordt beschouwd. De gestelde vervolging wordt gestaafd door betrouwbare bronnen (VN, UNHCR, EUAA), die gerichte aanvallen op Hazara beschrijven in scholen, moskeeën en onderwijscentra. Het persoonlijke en aanhoudende karakter van de dreiging (religieuze druk, vroege vlucht) bevestigt een gegronde vrees voor vervolging (artikel 9 Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor dat hij ismailiet is, een minderheid binnen het sjiïsme die nog sterker wordt gemarginaliseerd dan andere sjiiitische groeperingen. Hij weigerde ondanks bedreigingen soennitische moskeeën te bezoeken. Hij voegde een religieuze attestatie van de ismailitische gemeenschap toe aan het dossier, wat – hoewel geen zelfstandig bewijs – de oprechtheid en samenhang van zijn religieuze identiteit ondersteunt.

De vrijheid van godsdienst is een fundamenteel recht. Zijn onmogelijkheid om zijn geloof te belijden, de bedreigingen die hij om die reden onderging en zijn weigering om zich te verbergen, zijn elementen van vervolging in de zin van artikel 10, lid 1, onder b), van de Kwalificatierichtlijn, gesteund door vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn volgehouden weigering om zijn religieuze identiteit te verloochenen, zelfs in gevaarlijke omstandigheden, versterkt de geloofwaardigheid van zijn relaas.

b) Vrees omwille van de terugkeerders uit Europa en van de verwestering

[verwijzingen naar rechtspraak van de Raad en algemene informatie inzake de situatie voor Afghanen na een terugkeer uit het Westen en verwestering]

Verzoeker verblijft sinds 2011 in Europa: meer dan tien jaar in Griekenland (waar hij werd opgesloten), daarna sinds 2022 in België, in grote psychische en sociale nood. Tijdens het gehoor verklaarde hij gevoelens van schaamte, een volledige breuk met zijn oorspronkelijke cultuur, en een onvermogen om zich te herintegreren. Hij sprak verward en angstig zodra een gedwongen terugkeer ter sprake kwam.

In de ogen van de Taliban is iemand die 14 jaar in het Westen heeft doorgebracht verdacht: bekeerling, spion, collaborateur. Deze maatschappelijke perceptie als “verrader” of “ongelovige” wordt gedocumenteerd door UNHCR-rapporten en erkend als gegronde vrees voor vervolging door de RvV. Het bijzondere profiel van verzoeker vormt dus een derde, autonome grond voor inclusie, gekoppeld aan een door ballingschap gevormde vervolging.

Daar waar de verwerende partij meent dat de verzoekende partij zich maar “alweer” moet aanpassen aan verbod op muziek, een andere kledingstijl en een conservatieve denkwijze in Afghanistan, moet erop gewezen worden dat een terugdraaiende integratie niet te vergelijken valt met de verkenning en toe-eigening van een open samenleving. De gevolgen van eigenschappen bij de verzoekende partij die volgen uit haar parcours in Europa (repressie door taliban) zijn niet dezelfde als een aankomst in België met eigenschappen uit de Afgaanse samenleving. Trouwens, keert de verzoekende partij niet naar de samenleving die zij heeft verlaten. De verzoekende partij heeft het land niet gekend onder het taliban bewind en het gepaarde retrograde beleid. Zo gold het verbod op muziek ten tijde van de verzoekende partij bijvoorbeeld niet.

[...]

De verzoekende partij voldoet vandaag niet aan de Islamitische waarden en normen die door de Taliban worden opgelegd. Erger zelfs, zij pleegt een inbreuk op hun religieuze en sociale normen. Het is niet voor niets dat Uw Raad in het arrest nr. 296 461 van 30 oktober 2023 stelt dat ook het gedrag in het buitenland in aanmerking moet worden genomen om hierover te oordelen: [...]

Het zijn net natuurlijke, eenvoudige, alledaagse zaken en gedragingen die op heden in Afghanistan verbannen zijn : naar muziek luisteren, zingen, dansen, gemengde sociale interacties, interacties met de LGBTQIA+-gemeenschap ,... Dit zijn zaken die de verzoekende partij zich in Europa eigen heeft gemaakt. Zij zou daarom spontaan, zelfs onbewust, in Afghanistan deze Westerse kenmerken kunnen laten uitschijnen met alle gevolgen van dien.

[uitgebreide uiteenzetting inzake de situatie voor Afghanen na een terugkeer uit het Westen en verwestering op basis van algemene landeninformatie]

c) Psychische kwetsbaarheid en indirecte vervolging

Verzoeker verklaart geen contact meer te hebben met familieleden. Hij weet niet waar zijn verwanten zijn en heeft geen opvang- of beschermingsnetwerk in Afghanistan. In een context van algehele instabiliteit, waar geen enkele regio veiligheid biedt, wordt zijn risico nog verergerd door zijn isolement. Voor een geïsoleerde Hazara-ismaïliet vormt het risico op structurele discriminatie, medische en sociale uitsluiting een potentieel onmenselijke behandeling, volgens het UNHCR (§11 Guidelines) en artikel 3 EVRM.

Het gehoor toont ernstige psychische stoornissen: cognitieve desorganisatie, geheugenproblemen, onvermogen om zijn verhaal te structureren, incoherente uitspraken. Deze signalen waren reeds aanwezig vóór de crisis van mei 2025. Verzoeker heeft zelfmoordpogingen ondernomen, meerdere psychiatrische opnames gehad, een volledige afhankelijkheid van medische en sociale begeleiding.

[uitgebreide uiteenzetting inzake de situatie van mensen met geestelijke en lichamelijke handicaps in Afghanistan op basis van algemene landeninformatie]

Het volledige relaas van verzoeker, inclusief zijn verklaringen tijdens het gehoor, bevestigt een situatie van drievoudige kwetsbaarheid: Etnisch (Hazara), Religieus (sjiitische ismailiet) en Psychisch (ernstige psychiatrische stoornis). Toegevoegd aan langdurige ballingschap, familiale breuk en de afwezigheid van staats- of gemeenschapsbescherming in Afghanistan, voldoet deze situatie volledig aan de criteria voor vluchtelingenstatus zoals gedefinieerd door artikel 48/3 van de Belgische wet van 15 december 1980, de artikelen 2, 4, 10 en 13 van Richtlijn 2011/95/EU, artikel 1A(2) van het Verdrag van Genève, UNHCR Guidelines nr. 1, 5, 6 en 7. Een weigering van zijn asielaanvraag is juridisch en menselijk onhoudbaar. De toekenning van de vluchtelingenstatus dringt zich op als primaire oplossing.

B. Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

1) Persoonlijke omstandigheden

Op de grond van de motieven uiteengezet blijkt, ondergeschikt, minstens een risico op ernstige schade die de toekenning van de subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verantwoordt, te worden aangenomen.

Algemene situatie

a. Geweld

[omstandige algemene uiteenzetting inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan, inclusief een algemene kritiek op het gebrek aan actuele betrouwbare bronnen]

De terugkeer uit het Westen en het verblijf in het Westen van de verzoekende partij evenals het feit dat zij taliban verklikte bij de voormalige overheid en dat zij de voormalige overheid bediende vormen persoonlijke factoren in haar hoofde die een verhoogd risico tot ernstige schade met zich meebrengen, daar de strikt opgelegde toepassing van de Sharia door de Taliban de bevolking ertoe verhindert om te gaan met ongelovigen – o.a. mensen die terugkeren uit het Westen – en deze te helpen:

[...]

Naast het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 b, bestaat er een verhoogd risico het slachtoffer te worden van het willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c.

Uit de bovenstaande uiteenzetting, de arbitraire arrestaties, moorden, schendingen van de mensenrechten, ... zal de verzoekende partij bij terugkeer worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen die de nood aan subsidiaire bescherming verantwoorden onder 48/4, §2 b.

Door hier geen rekening mee te houden heeft de verwerende partij niet zorgvuldig gehandeld.

b) Humanitaire crisis

[algemene uiteenzetting inzake de humanitaire situatie in Afghanistan met verwijzingen naar rechtspraak en landeninformatie]

Hieruit blijkt alweer dat, naast de humanitaire crisis als gevolg van de taliban, die an sich de toekenning van de subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verantwoordt, de verzoekende partij als terugkeerder een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van het gebrek van voldoening der basisbehoeften.

De oorzaak van de drastische verslechtering van de socio-economische situatie is zoals uit de opgesomde bronnen blijkt weldegelijk het gevolg van de machtswissel die ervoor zorgt dat allerhande middelen die voordien aanwezig waren (buitenlandse hulp, werkgelegenheid bij de overheid, ...) er vandaag niet meer zijn.

Het CGVS is dusdanig tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met de socio-economische situatie, het verhoogd risico als terugkeerder.

Het CGVS heeft een inbreuk gepleegd op artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en de plicht om rekening te houden met alle elementen van het verzoek en alle informatie over het land van herkomst.

Op dezelfde wijze heeft het CGVS zich geen vragen gesteld bij de vereiste aan een effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard zoals vereist onder artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing van het CGVS is niet behoorlijk gemotiveerd conform artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet

Besluit aangaande de subsidiaire bescherming

Het CGVS is dusdanig tekortgeschoten in de beginselen van behoorlijk bestuur, in haar onderzoeksplicht, haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door het te hebben nagelaten rekening te houden met het profiel van de verzoekende partij, de veiligheidssituatie, de socio-economische situatie evenals het risico op onmenselijke en vernederende behandeling ingeval van terugkeer.

De verwerende partij heeft niet beantwoord aan de vereisten van artikel 48/5 (nood aan een effectieve bescherming van niet-tijdelijke aard) en van artikel 48/6, §5 (rekening houden met alle elementen) van de Vreemdelingenwet.

De beslissing van het CGVS is daarom niet behoorlijk gemotiveerd naar de maatstaven van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire bescherming dient aan de verzoekende partij te worden verleend."

2.2. Verweerder legt een nota "Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure" van 3 juli 2025 neer.

2.3. Verzoeker legt een aanvullende nota van 8 augustus 2025 neer, waarbij volgend stuk voegt: "een medisch verslag opgesteld door Dr. S. G.B. op 9 juli 2025".

Beoordeling

1.

2.

3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F (b) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). Verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat hij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht alvorens tot dit land te zijn toegelaten als vluchteling.

Overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag wordt een vreemdeling uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, F (b) van het Vluchtelingenverdrag bepaalt dat de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing zijn op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 12, lid 2, *sub b)* van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, *sub b)* van de Kwalificatierichtlijn.

In de artikelen 55/2, tweede lid en 55/4, § 4 van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat verweerder in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel

met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asieltelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 51) (hierna: het arrest *Ahmed*).

De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen, er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de verweerder. Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, i.e. *'boven elke redelijke twijfel verheven'*, wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er *'ernstige redenen zijn om aan te nemen'* dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag alsook dat er *'ernstige redenen'* aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57). Verweerder moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, § 35).

Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term 'misdrijf' en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een 'ernstig misdrijf' in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Het begrip 'misdrijf' verschilt per nationaal rechtstelsel, waarbij sommige stelsels elke handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is, kwalificeren als een 'misdrijf', terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en een of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asieland, waarbij in gedachten moet gehouden worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

De *in casu* door de commissaris-generaal weerhouden uitsluitbare handeling betreft mensensmokkel. In de bestreden beslissing wordt in dit verband verwezen naar de ernstige bestraffing van mensensmokkel in België overeenkomstig artikel 77*bis* van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt erop gewezen dat verzwarende omstandigheden aanleiding geven tot een hogere straf overeenkomstig artikel 77*quater* van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat voormelde gedragingen strafbaar zijn in België is een noodzakelijke doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een 'ernstig misdrijf' kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asierecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het *supra* aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

Het *"ernstig (niet-politiek) misdrijf"* bedoeld in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient aldus als een begrip *sui generis* te worden beschouwd. Gezien het niet verder gedefinieerd wordt in het Vluchtelingenverdrag, noch in de Vreemdelingenwet, is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging en dient hij in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het

Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip “*ernstig misdrijf*” te hebben vastgesteld, als volgt: “*de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt*” (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 36) (hierna: het arrest *Ahmed*). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het arrest *Ahmed* heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen en heeft het geoordeeld dat “*de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.*” (HvJ, C-369/17, pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld “*Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis*”, dat de aanbeveling bevat “*dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)*” (HvJ C-369/17, pt. 56).

Het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 30 april 2025 verder aangegeven: “*Wat de gebruikelijke betekenis van de gehanteerde termen betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip „misdrijf” weliswaar slaat op feitelijke omstandigheden uit het verleden, namelijk het moment waarop dit misdrijf werd gepleegd, maar dat het begrip „ernstig” daarentegen een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren. Het is dus niet uitgesloten dat de ernst van een misdrijf anders wordt beoordeeld op het moment dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht dan op het moment dat het misdrijf werd gepleegd.*” (de Raad onderlijnt) (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, *K. L. tegen Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos*, pt. 31).

Verder verwijst het Hof van Justitie naar de relevantie van het document HCR/1P/4/FRE/REV.4 van de UNHCR van februari 2019, getiteld “*Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtsnoeren inzake internationale bescherming uit hoofde van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen*”, waar in punt 157 met betrekking tot artikel 1, afdeling F, onder b) van dat verdrag – waarvan de bewoordingen overeenkomen met die van artikel 12, lid 2, onder b), van richtlijn 2011/95 – te lezen staat dat “[h]et feit dat een persoon die veroordeeld is voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft verkregen, [...] eveneens in aanmerking [moet] worden genomen” (HvJ C-63/24, pt. 35).

Artikel 12, lid 2, onder b) van de Kwalificatierichtlijn streeft een tweeledig doel na, namelijk personen die de aan de vluchtelingenstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, uitsluiten, en voorkomen dat personen die ernstige misdrijven hebben begaan, dankzij de toekenning van die status aan strafrechtelijke aansprakelijkheid kunnen ontsnappen (HvJ C-63/24, pt. 37). Het Hof van Justitie vervolgt dat rekening houden met de omstandigheid dat een persoon zijn straf reeds heeft uitgezeten niet in strijd is met het tweeledige doel van artikel 12, lid 2, b) van de Kwalificatierichtlijn, omdat (i) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van een persoon die de hem wegens het betrokken misdrijf opgelegde straf reeds heeft uitgezeten, niet kan worden gerechtvaardigd door het doel te willen voorkomen dat hij aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dat misdrijf kan ontsnappen, en (ii) het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (HvJ C-63/24, pt. 38). Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, vormt aldus een element waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval (HvJ C-63/24, pt. 43).

Het Hof wijst er verder op dat het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, slechts een van de omstandigheden is waarmee rekening moet worden gehouden om te bepalen of hij moet worden geacht onder de in die bepaling opgenomen uitsluitingsgrond te vallen; om de ernst van het misdrijf te beoordelen zal de bevoegde autoriteit onder meer “*de aard van de betrokken daad moeten onderzoeken, de op het misdrijf gestelde straf en de opgelegde straf, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het berouw dat hij in voorkomend geval heeft getoond*” (HvJ C-63/24, pt. 45).

Uit voorgaande blijkt dat het begrip “*ernstig niet-politiek misdrijf*” een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals *infra* besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het “*ernstig niet-politiek misdrijf*” een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

5. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal zich voor de uitsluiting van verzoeker op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet heeft gebaseerd op de veroordeling omwille van mensensmokkel door het Hof van Beroep van Thracië (arrest nr. [...] van 21 april 2016), waarbij de door de Correctionele rechtbank van Thracië opgelegde gevangenisstraf van 16 jaar en 1 maand (vonnis nr. [...] -2012 van 7 september 2012) werd herzien naar 2 jaar in totaal. De tenuitvoerlegging van de opgelegde vrijheidsstraf werd voor drie jaar opgeschort.

Wat betreft achterliggende feiten van de hierboven vermelde strafrechtelijke antecedenten blijkt uit het rechtsplegingsdossier als volgt:

- met betrekking tot het vonnis van 7 september 2012:

Verzoeker werd op 7 september 2012 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Thracië (vonnis nr. [...] -2012) tot een gevangenisstraf van 16 jaar en 1 maand omwille van strafbare feiten die gekwalificeerd worden als het vervoer over water en overbrenging van de buitengrenzen naar het binnenland van onderdanen van een derde land die niet gerechtigd zijn om het Griekse grondgebied te betreden, voor beroepsdoeleinden, met een winstogmerk op herhaalde basis enerzijds en het illegaal binnenkomen van het land anderzijds.

- met betrekking tot de beoordeling en straftoemeting in beroep in het arrest van 21 april 2016:

De voormelde beoordeling door de Correctionele rechtbank werd bevestigd bij arrest van 21 april 2016 door het Hof van Beroep van Thracië (arrest nr. [...]), evenwel met een herziening van de opgelegde gevangenisstraf naar twee jaar, met uitstel. Uit lezing van het arrest blijkt dat verzoeker op 4 december 2011 per bootje de Griekse grens overstak samen met vier anderen die niet het recht hadden om het Griekse grondgebied te betreden. Verzoeker had hen voordien opgehaald met een wagen in Istanboel en naar de Evros rivier gebracht, waar hij de grens met Griekenland overstak door middel van een plastic bootje. Voor deze handeling betaalden deze personen verzoeker elk 500 USD. Dit bedrag zou verder verdeeld worden tussen verzoeker en onbekende personen binnen een smokkelnetwerk (Procès-verbal et décision de la cour d'appel de Thrace, p. 8). Aan de grens werd verzoeker gearresteerd door politieagenten van de TSF (grenswacht) van Didymoteicho en Metaxades. Omdat verzoeker duidelijk over verschillende middelen beschikte in Turkije waarmee hij personen illegaal de grens hielp oversteken en hij hiervoor betaald werd, stelde het Griekse Hof van Beroep dat dit op verzwarende omstandigheden duidt gezien de intentie om dit meervoudig te doen met het doel om financiële inkomsten te verkrijgen (Procès-verbal et décision de la cour d'appel de Thrace, p. 8). De feiten werden bewezen geacht op basis van de getuigenis van de aanklager en de documenten in het gerechtelijk dossier.

6. De door de commissaris-generaal weerhouden uitsluitbare handeling, met name mensensmokkel, wordt in België strafbaar gesteld in artikel 77bis van de Vreemdelingenwet. De straf bestaat uit een gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar en een geldboete van vijfhonderd euro tot vijftigduizend euro. In het geval van verzoeker oordeelde het Griekse Hof van Beroep dat er verzwarende omstandigheden aanwezig waren gezien de intentie om dit misdrijf meervoudig te plegen, met het doel om financiële inkomsten te verkrijgen, en een lidmaatschap aan een breder smokkelnetwerk (Procès-verbal et décision de la cour d'appel de Thrace p. 8). Ook in de Belgische wetgeving geven deze elementen conform artikel 77quater van de Vreemdelingenwet aanleiding tot een hogere straf, met name een opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en een geldboete van duizend euro tot honderdduizend euro. Aldus blijkt dat het misdrijf mensensmokkel in België als zeer ernstig wordt beschouwd.

Zoals hierboven evenwel is gebleken, dient de Raad vast te stellen dat het enkele gegeven dat de gepleegde handelingen in België strafbaar worden gesteld geen voldoende voorwaarde is om ze te kunnen beschouwen

als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. De beoordeling van de ernst van een misdrijf vereist een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval. Een onderzoek op individuele basis dringt zich op teneinde een automatische toepassing van de uitsluitingsgronden te vermijden (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., pt 91 en 93).

7. De Raad herneemt dat de ernst van een misdrijf in de loop van de tijd kan evolueren. Factoren die in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de ernst betreffen onder meer de aard van de betrokken daad, de op het misdrijf gestelde straf en de opgelegde straf, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit, het gedrag van de betrokkene gedurende die periode en het berouw dat hij in voorkomend geval heeft getoond. Het feit dat een persoon die veroordeeld is voor een ernstig misdrijf zijn straf reeds heeft uitgezeten moet eveneens in aanmerking worden genomen.

7.1. De aard van de betrokken daad

Uit het arrest van het Hof van Beroep van Thracië blijkt dat verzoeker schuldig werd bevonden aan het feit dat hij op 4 december 2011 vier personen, die geen recht hadden om Griekenland binnen te komen en die hij eerder had opgehaald aan de buitengrenzen van het land, per plastic boot naar Griekenland heeft vervoerd, en dat dit feit werd gepleegd met winstoogmerk en in een professionele context.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij de feiten uitdrukkelijk betwist en dat hij dit reeds deed tijdens de beroepsprocedure in Griekenland. Hij verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, meer bepaald over hoe hij na zijn vlucht uit Afghanistan in Iran werkte, waar hij een Koerdische man leerde kennen en deze betaalde om van Iran naar Turkije en vervolgens van Turkije naar Griekenland te reizen. Hij gaf tijdens het onderhoud aan dat hij bij aankomst in Griekenland werd tegengehouden en gecontroleerd en dat er 1800 euro bij hem gevonden werd, waarop hij beschuldigd en veroordeeld werd voor betrokkenheid bij mensensmokkel. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat Griekenland in 2011 werd overspoeld door de toestroom van migranten en dat de strafrechtelijke aanpak van dergelijke feiten destijds bijdroeg tot het ontmoedigen van migranten om per boot de grens over te steken.

Voor zover verzoeker aanvoert dat hij ten onrechte werd veroordeeld in Griekenland, dient erop gewezen dat de Raad niet bevoegd is om zich uit te spreken over de rechtmatigheid van een buitenlandse strafrechtelijke veroordeling. Verzoeker kan de onderhavige procedure niet aanwenden om zijn veroordeling in Griekenland te betwisten.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij in het verzoekschrift herhaaldelijk poneert dat het Hof van Beroep uitdrukkelijk oordeelde dat er geen sprake was van winstoogmerk, noch van enige georganiseerde infrastructuur, en dat het een geïsoleerde en niet gestructureerde handeling betrof. Zo wijst het Hof van Beroep van Thracië erop dat het plegen van bovengenoemd feit verzoeker een deel zou hebben opgeleverd van het bedrag van 500 USD dat door elk van de overgebrachte vreemdelingen werd betaald aan onbekenden van het mensensmokkelnetwerk en aan hemzelf, terwijl uit de opgezette infrastructuur met het doel om het feit herhaaldelijk te plegen (vervoer van vreemdelingen per vaartuig van Turkije naar Griekenland, gebruikmakend van een auto om hen naar de rivier te brengen) blijkt dat hij het oogmerk had inkomsten te verwerven (Procès-verbal et décision de la cour d'appel de Thrance, p. 8). In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd, behield het Hof van Beroep van Thracië wel degelijk de verzwarende omstandigheid van het beroepsmatige en winstgerichte karakter van de gepleegde feiten (Procès-verbal et décision de la cour d'appel de Thrance, p. 8).

Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij zich ten tijde van de feiten zelf in een migratietraject bevond (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-15). Zo vluchtte hij uit Afghanistan in 2008, waarna hij jarenlang in Iran verbleef, waar hij als arbeider werkte, en vervolgens als deel van een smokkelnetwerk via Turkije naar Griekenland reisde. Verzoeker was zelf aanwezig op de plastic boot, waarmee vier andere personen werden vervoerd, en verzoeker diende nadat hij vrijkwam in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in op 13 december 2017. Deze persoonlijke omstandigheden situeren de context waarin de feiten werden gepleegd, zonder afbreuk te doen aan verzoekers veroordeling en de vaststelling van het winstgerichte en professionele karakter van de feiten. Hierbij kan evenwel worden genuanceerd dat het financieel voordeel dat verzoeker uit de feiten verkreeg, beperkt was in omvang.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat er in het arrest geen enkele fysieke schade of gevaar voor derden werd vastgesteld. Uit de stukken kan inderdaad niet blijken dat de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd gepaard gingen met het gebruik van fysiek geweld, bedreigingen of dwang ten aanzien van de betrokken personen. Hoewel het vervoer per boot van personen in een irreguliere situatie onmiskenbaar risico's inhield, dragen het ontbreken van geweld en dwang ertoe bij dat de aard van de feiten *in casu* dient te worden genuanceerd bij de beoordeling van de ernst ervan.

De Raad betwist niet dat het misdrijf mensensmokkel een zeer ernstig karakter heeft. Evenwel kan niet elk misdrijf op eenzelfde wijze worden beoordeeld, waarbij moet worden vastgesteld dat er verschillende gradaties van ernst bestaan. Dit blijkt ook uit de door de Belgische wetgever voorziene staffoetmeting, die naar gelang de omstandigheden sterk varieert tussen een maximum gevangenisstraf van een jaar tot een maximum opsluiting van vijftien jaar. De Raad benadrukt dat verzoeker ten tijde van de feiten laakbaar gedag heeft getoond. Rekening houdend met de specifieke omstandigheden van verzoekers concrete geval en de vaststellingen *infra*, acht de Raad deze daad op zich evenwel onvoldoende om enkel en alleen op basis van de aard van het gepleegde feit en de schade die is teweeggebracht, te oordelen dat er sprake is van een ernstig misdrijf.

7.2. De op het misdrijf gestelde straf en de opgelegde straf

Wat betreft de staffoetmeting herhaalt de Raad dat verzoeker door het Hof van Beroep van Thracië in 2016 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel. Zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing heeft weergegeven, voorziet de Belgische wetgever voor mensensmokkel in een gevangenisstraf van een jaar tot vijf jaar. Indien er sprake is van verzwarende omstandigheden, wat blijkens de bewoordingen van het arrest van het Hof van Beroep van Thracië het geval was bij verzoeker, voorziet de Belgische wetgever in een opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar. Te dezen dient te worden vastgesteld dat de aan verzoeker opgelegde vrijheidsstraf van twee jaar met uitstel in het spectrum van de mogelijke op het misdrijf gestelde straffen eerder een lagere bestraffing uitmaakt. Dit geldt des te meer gezien de Griekse beroepsrechter melding maakte van verzwarende omstandigheden in hoofde van verzoeker.

Bovendien dient zeker in rekening te worden genomen dat verzoeker door de Correctionele rechtbank van Thracië veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 16 jaar en 1 maand en dat deze straf door het Hof van Beroep aanzienlijk werd teruggebracht tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel. Dat de vrijheidsstraf in beroep met 14 jaar werd verminderd en dat de tenuitvoerlegging werd opgeschort, betreft een bijzonder verregaande herziening die – met inachtneming van het evolutieve karakter van het begrip “*ernstig*” – dient te worden meegewogen bij de beoordeling van de ernst van het misdrijf.

7.3. Het feit dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten

Hoewel het feit dat verzoeker zijn straf reeds heeft uitgezeten in Griekenland niet verhindert dat hij wordt uitgesloten, dient evenwel te worden benadrukt dat deze omstandigheid wel degelijk relevant is. De Raad wijst naar de hierboven weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie, waarin werd vastgesteld dat het begrip “*ernstig*” een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren en dat het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (HvJ C-63/24, pt. 31 en 38).

De Raad stelt vast dat verzoeker tot op het moment van uitspraak van het arrest van het Hof van Beroep van Thracië bijna 5 jaar in de gevangenis had doorgebracht en na de uitspraak van het arrest onmiddellijk werd vrijgelaten. Verzoeker, die in beroep veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel, heeft zijn straf aldus (meer dan) uitgezeten.

Voor zover verzoeker in dit verband herstel of een schadevergoeding vordert voor een vermeende onterechte vrijheidsberoving in Griekenland, dient te worden opgemerkt dat de Raad daartoe niet bevoegd is. Dergelijke vorderingen vallen buiten het voorwerp van onderhavige procedure.

7.4. De aanzienlijke tijd die is verstreken sinds het strafbare feit en het gedrag van verzoeker gedurende deze periode

De feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren van 4 december 2011 – bijna 15 jaar geleden – en verzoeker heeft gedurende deze lange periode geen nieuwe feiten gepleegd.

Na de feiten van 4 december 2011 werd verzoeker in voorlopige hechtenis genomen en ingevolge zijn veroordeling door de Correctionele rechtbank van Thracië van zijn vrijheid beroofd, werd hij na het arrest van het Hof van Beroep van Thracië van 21 april 2016 vrijgelaten, diende hij op 13 december 2017 in Griekenland een verzoek om internationale bescherming in, hetgeen definitief werd afgewezen op 15 juni 2020, bleef hij in Griekenland tot 2022 en kwam hij op 30 maart 2022 naar België waar hij de volgende dag een verzoek om internationale bescherming indiende en tot op heden verblijft. Gedurende deze volledige periode, die bijna 15 jaar overspant, heeft verzoeker geen nieuwe feiten gepleegd, noch in Griekenland, noch in België.

Wat betreft verzoekers gedrag voorafgaand aan het gepleegde feit, erkende het Hof van Beroep van Thracië in zijn arrest van 21 april 2016 de verzachtende omstandigheid van een eerbaar voorafgaand leven en stelde het Hof uitdrukkelijk dat verzoeker tot het moment van het plegen van de feiten een eerbaar persoonlijk,

familiaal, beroepsmatig en in het algemeen sociaal leven heeft geleid (Procès-verbal et décision de la cour d'appel de Thrance, p. 8, p. 10).

Hoewel uit het arrest van het Hof van Beroep van Thracië van 21 april 2016 blijkt dat verzoeker ten tijde van de feiten beschikte over middelen die wezen op een intentie om de feiten op herhaalde wijze te plegen, dient te worden vastgesteld dat op heden uit geen enkel element blijkt dat verzoeker zich na deze feiten opnieuw aan gelijkaardig gedrag heeft schuldig gemaakt. De afwezigheid van recidive in hoofde van verzoeker maakt dat de oorspronkelijke feiten een eenmalig, geïsoleerd karakter hebben (verkregen).

7.5. Gelet op wat voorafgaat – in het bijzonder de aanzienlijke strafvermindering door het Hof van Beroep van Thracië, het gegeven dat verzoeker te lang in de gevangenis heeft gezeten, de aanzienlijke tijd die verstreken is sinds het strafbare feit en de afwezigheid van enige nieuwe strafbare feiten gedurende deze lange periode – is de Raad van oordeel dat de strafrechtelijke veroordeling in Griekenland actueel niet volstaat om vast te stellen dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft begaan en op grond hiervan kon worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus conform de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad komt tot deze beoordeling na een volledig onderzoek van de specifieke omstandigheden van het concrete geval en onderstreept hierbij dat (i) verzoeker werd veroordeeld voor mensensmokkel, maar dat uit de feitenomstandigheden niet zonder meer blijkt dat deze feiten de vereiste ernst bereiken, rekening houdend met de vereiste restrictieve interpretatie van de uitsluitingsgrond die slechts in uitzonderlijke situaties wordt toegepast; (ii) verzoeker werd in beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met uitstel, wat niet gering is, maar evenwel een relatief lage straf betreft, zeker indien de oorspronkelijke bestraffing in aanmerking wordt genomen; (iii) de initiële gevangenisstraf van 16 jaar en 1 maand door de Griekse beroepsrechter aanzienlijk werd teruggebracht tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel; (iv) verzoeker zijn straf (meer dan) heeft uitgezeten – bovendien een periode van vrijheidsberoving heeft ondergaan die de uiteindelijke strafmaat overtrof – en het begrip “*ernstig*” in de loop van de tijd kan evolueren; (v) verzoeker sinds de feiten waarvoor hij veroordeeld is en die meer dan veertien jaar geleden plaatsvonden, geen nieuwe feiten heeft gepleegd; (vi) de Griekse beroepsrechter de verzachtende omstandigheid van een eerbaar voorafgaand leven heeft weerhouden.

Gelet op alle specifieke omstandigheden die betrekking hebben op verzoekers situatie kan verzoeker op heden niet onwaardig worden bevonden voor internationale bescherming. Verzoeker heeft zijn straf (meer dan) uitgezeten, zodat een uitsluiting evenmin kan worden gerechtvaardigd door het doel te willen voorkomen dat hij aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dat misdrijf kan ontsnappen (cf. HvJ C-63/24, pt. 37 en 38).

8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt als feitenrechter soeverein of hij over de nodige gegevens beschikt om zelf uitspraak te doen over het bij hem ingestelde beroep dan wel of hij de beslissing vernietigt en de zaak terugstuurt naar de commissaris-generaal omdat essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de voor hem bestreden beslissing zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen (RvS 10 december 2025, nr. 265 139).

De commissaris-generaal heeft blijkens de bestreden beslissing geen onderzoek of uitspraak gedaan over het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Gelet op de hogere vaststellingen besluit de Raad dat *in casu* geen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft begaan en op grond hiervan kon worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus conform de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder heeft *in casu* dan ook onnodig nagelaten een onderzoek te doen naar de voorwaarden voor het toekennen van de internationale beschermingsstatus.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn etnische afkomst, Hazara, en zijn religieuze overtuiging, sjjiitische Ismailiet. Hij voert tevens een vrees aan bij terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa en verwestering. Daarnaast wijst hij op zijn psychische kwetsbaarheid en de indirecte vervolging die hieruit voortvloeit. Verzoeker brengt bovendien middels aanvullende nota van 8 augustus 2025 een medisch verslag bij waaruit blijkt dat verzoeker lijdt aan een ernstig complex posttraumatisch stresssymptoom, in combinatie met belangrijke cognitieve stoornissen en somatische comorbiditeiten. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat het persoonlijk onderhoud van 17 maart 2025 slechts 1 uur en 18 minuten duurde, inclusief tussenkomst van de advocaat en uitleg over de procedure.

Verzoeker benadrukt dat dit de enige gelegenheid waarbij hij zich kon uitspreken over zijn vrees bij terugkeer naar Afghanistan, gelet op zijn etnische en religieuze afkomst (Hazara, sjitische Ismaïliet), en dit terwijl verzoeker Afghanistan in 2008 verlaten heeft.

Uit nazicht van de elementen in het dossier en de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat deze “essentiële feitelijke gegevens” (RvS 10 december 2025, nr. 265 139) – in het bijzonder verzoekers etnie en religieuze overtuiging, het gegeven dat hij Afghanistan in 2008 heeft verlaten en zijn psychologische situatie en kwetsbaarheid – reeds naar voren werden gebracht en gekend waren ten tijde van de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming door verweerder.

Deze essentiële feitelijke gegevens werden in het licht van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming tijdens een “essentiële fase van het onderzoek” evenwel niet afdoende onderzocht, noch beoordeeld door verweerder als beslissingsautoriteit. Dat verzoekers psychologische kwetsbaarheid werd beoordeeld in het kader van bijzondere procedurele noden in zijn hoofde, neemt niet weg dat dit essentieel element niet werd betrokken bij een onderzoek naar verzoekers nood aan internationale bescherming.

Het gebrekkig onderzoek naar de door verzoeker aangebrachte essentiële feitelijke gegevens in een essentiële fase van het onderzoek klemt des te meer gezien de complexiteit van verzoekers levensverhaal en de ernst, restrictieve interpretatie en uitzonderlijke toepassing van de uitsluiting van internationale bescherming.

9. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren binnen het kader van een devolutief beroep. Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

10. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 mei 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend zesentwintig door:

W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS